

Det finns säkert många härliga minnen bland våra SFIF:are.
Vill du dela med dig av en speciell händelse?
Har du inte möjlighet att skriva själv hjälper vi dig.
Och det behöver inte vara en lång artikel, det räcker med
några meningar.
Mejla till Krister Kjellström: fam.kjellstrom@bredband2.com

Först ut är Mats Svensson, som förutom att vara ledare och tränare under många år även är författare till böckerna En man med temperament, Yakuza och Med bibehållen skärpa, trilogin om den våldsamme Kaj Norden, som delvis utspelar sig i Skanör och Falsterbo. Mazze hade också uppdrag för Skånes Fotbollsförbund under 12 år; där han på olika utbildnings- och uttagningssläger varit med att plocka fram skånska fotbollstalanger till distrikts- och ungdomslandslag.

Ett minne av många med SFIF

Under många år hade jag förmånen att träna och leda ungdomslag i SFIF. Även om det var stressigt att hinna med ibland, då det civila arbetet kom emellan och störde det fotbollsmässiga, gav både träning och matcher så otroligt mycket tillbaka. Att avsluta arbetsveckan med några timmar på Möllevallen var ett bra sätt att blåsa hjärnan ren från personalfrågor, budgetförhandlingar och avtalsskrivningar.

Det var en och annan förälder som knorrade när jag valde att förlägga en av tränings-

dagarna med 84-orna till fredagskvällar. Framför allt vintertid, då vi tränade i ”gröna tältet” vid tennisbanorna. Eftersom killarna inte var så gamla då, och det var mörkt redan innan träningen startade, blev de flesta lämnade och hämtade av föräldrarna med bil. Jag hade dessutom några spelare från Höllviken och Ljunghusen, så det var ju förstäeligt.

Fredagsträningen skulle sluta klockan 19 och redan kvart i brukade de hämtande föräldrarna trängas i dörröppningen till det stora tältet och hummande snegla på klockan. Andra var mer rättfram och påpekade att fredagsvinet nu var så luftat att det förmodligen snart hade dunstat bort helt. Då var det ju extra kul att lägga in lite straffsparksläggning på slutet av träningen, så tiden ibland drog iväg mot 19.30. Kan man reta upp folk, så skall man.

Det finns massor att berätta om åren med de härliga 84-orna. Som när Uno Hylén kysste domaren på kinden när sonen Tim gjorde sitt första mål som 12-åring. (Då pratar vi första målet någonsin!

Alltså inklusive träning!) Men det skall jag inte berätta nu. Inte heller skall ni få läsa om när egna sonen Jonas, sedermera lagkapten i seniorlaget under några säsonger, bad pappa hålla pinnen han hittat på planen. Mitt under match.

Eller när Kevin Åkesson, också under en match, tog upp bollen med händerna och vände sig till sidlinjen.

–”Pappa! Hör! Glassbilen!”

Det hade också varit roligt att berätta om första bortamatchen, när SFIF's 84-or slutade spela och sprang bort till häcken som gick längs järnvägsspåret på den gamla, fina fotbollsplanen i Svedala. Tåget rusade ju förbi! Sånt såg man min själ inte på Möllevallen! Svedalas spelare blev så förbluffade att de också slutade spela. Domaren fick blåsa av tills tåget försvunnit i fjärran. Men nej, inte heller det skall jag berätta om här.

Istället blir det en händelse som rör 86-orna, som jag också tränade under ett antal år. Även detta var ett härligt gäng som, med blandat fotbollskunnande, gav många tillfällen till leenden och skratt under träning och matcher.

De hade utvecklats bra under några år och deras olika individuella prestationer hade blivit till ett lag som både hade kul och som vann matcher. Men som tränare var jag ändå besviken på en sak. Inte på han den där spelaren som alltid räknade hur många tunnlar han kunde göra under en match. Inte heller på det välväxta backparet som tycktes mer förtjusta i att sätta in en tackling än på själva spelet. Eller han som var så snabb att han oftast glömde bollen.

Nej, besvikelsen kom sig av att vi aldrig gjort ett nickmål. Någonsin. Vi tränade på det där med att sätta pannan till bollen men

det var ingen som utvecklade någon speciellt lysande nickteknik. En tränarfråga, tycker ni? Kanske det. Men det var mer att det saknades mod, kändes det som. Så vad gör man för att ingjuta mod i sina spelare då? Man lockar givetvis med pengar!

Bortamatch mot Skegrie på anrika Snarlingeplanen. Samling med peptalk i omklädningsrummet innan matchen.

–”Nu är det sista matchen för säsongen, killar. Oavsett hur det går idag har vi vunnit serien. Och ändå är jag besviken. Inte ett nickmål på hela året. Inte någon gång på de åren jag tränat er. Så ... femtio spänn till den som trycker in en boll med huvudet idag!”

Stort jubel! Skegries spelare måste hört genom väggarna och undrat varför de rödklädda tomtarna från Skanör och Falsterbo jublade före matchen.

Det blev en välspelad match från båda lagen. Vi ledde i paus med ett par bollar och de första minuternas otroliga fokusering på att alla skulle försöka nicka i tid och otid hade lagt sig. Det blev lite dricka och det vanliga snacket i paus. ”Raoul, se till så deras 9a inte kommer fram där i mitten. Tom och John, fokus på bollen nu. Det är inte antalet tacklingar som räknas. Och Niklas, du har gjort två tunnlar nu. Det räcker. Serva Mulle istället med lite stickare där i mitten, så sätter vi några strutar till.”

Det var cirka tio minuter kvar när Skegries back skall rensa vid eget straffområde och skjuter bollen rakt i huvudet på Ralf Jönsson. Ralf, som någon minut tidigare skadat sig själv genom att sparka i marcken istället för på bollen, haltade omkring till ingen nytta och jag som tränare hade just beslutat att ta ut honom. Men byta skulle han inte. ”Det gör inte ont längre,

Knästående fr vänster:

nr 9 Niklas Svensson (han som jagade tunnlar), Nr 11 Martin Mohlin, Nr 6 Victor Malmström.

Med sidan till David Obrant, Nr 5 Andreas Andersson, Nr 15 Ralf Jönsson (50:- spänn rikare)

Ovanför står några 85-or men längst till höger har vi två stående 86-or till

Nr 7 Raoul Pennerup, Nr 3 Carl-Otto Billesborg Jaktland

Mats: ”Nä men sluta halta då, tänkte jag. Men det sa jag inte. Längre kom vi inte i den diskussionen förrän rensningen från skegriespelaren alltså träffade Ralf rakt i huvudet och han stöp som en klubbad oxe. Bollen gick i en hög lyra tillbaka in i Skegries straffområde, över målvakten och smet in strax under ribban!

Ralf satt på planen och följde bollens bana med dimmiga ögon. När den gick in

i mål, sträckte han upp långsamt armen, fortfarande sittandes på ändan strax utanför straffområdeslinjen. Det ekade över hela Skegrie med omnejd:

”Femtio spänn, Mats! Femtio spänn!”

Det var det minnet jag ville dela med er. Men jag har fler. Många fler.

Mats Svensson